

ШКОЛІВЕ

СТОРІНКИ, ЩО ПИШУТЬСЯ СЕРЦЕМ

ЗВИТОК ПОКОЛІНЬ

ПАМ'ЯТАЙМО

ЗВИТОК ПОКОЛІНЬ

Чи не є наша українська культура звитком, що передається з покоління в покоління, наповнений традиціями, постатями та легендами? “Звиток поколінь” – так ми назвали цей випуск, бо саме в ньому ми розгортаємо сторінки нашої спадщини, аби не дати їй потрапити у забуття!

Чому ж так важливо пам'ятати про нашу культуру? Бо вона – це ми! Вона тече в нашій крові. У світі, де все змінюється з шаленою швидкістю, чи не втрачаємо ми себе, забуваючи про коріння? Подумайте: без народних пісень, без вишиваних сорочок, без традицій Різдва чи вечорниць – хто ми?

Шануймо ж нашу культуру, бо вона робить нас сильнішими! Вона дарує натхнення. Вона єднає нас. Пам'ятаючи про неї, ми не просто зберігаємо минуле, ми будуємо майбутнє. Адже кожне покоління додає свій рядок до цього звітку. І саме таким поколінням наразі є ми!

СПРОБИ ПЕРА

Авторки:
Панченко Олеся
Осадчук Вероніка

19.11.2025

історія — це імена. виведені різними
руками.

лівими й правими,

червоними й **чорними** чорнилами,
стерті до рубців, відбиті мозолями.

друковані і від руки;

з патьоками і досконалі
вони — то відголос юрби,
що оплесків не чути в фіналі.

і на стіні історії, серед усіх оцих імен
знайдуться виведені найжирніше.

затерті пальцями, заляпані серцями,
що перетворились в щем.
ті імена кричатимуть тобі найважливіше.

із праць, підручників,

із лірики і мемуарів

ті імена кричатимуть із спогадів.

із пам'яті гнилих, вогких підвалів.

їм треба твоя пам'ять. **ТВОЯ СОВІСТЬ.**

їм треба вуха, що нарешті **чутимуть.**

їм треба очі, що **читатимуть.**

бо чути і читати — це не слухати.

заплющить очі на побачене їм сили не
завадить.

бо **вам** страшніше знати правду.
бо **ви** не здатні нею користатись.
ви корчитесь, тягнетеся до стандарту
начхавши на **свідомість, совість** й
собівартість.

бо ви **оружжя** міните на **зброю**,
бо ви **офіри** — знать не знали, не
старались.

бо люди полягли на кін історії,
аби ви фальші далі сповідались.

ви прикриваєтесь дітьми.
"о! вберегти дитинства радість юну!"
як змалечку не дати знати, що вони
були і є людьми —
на почеревину підуть, як не під дуло.

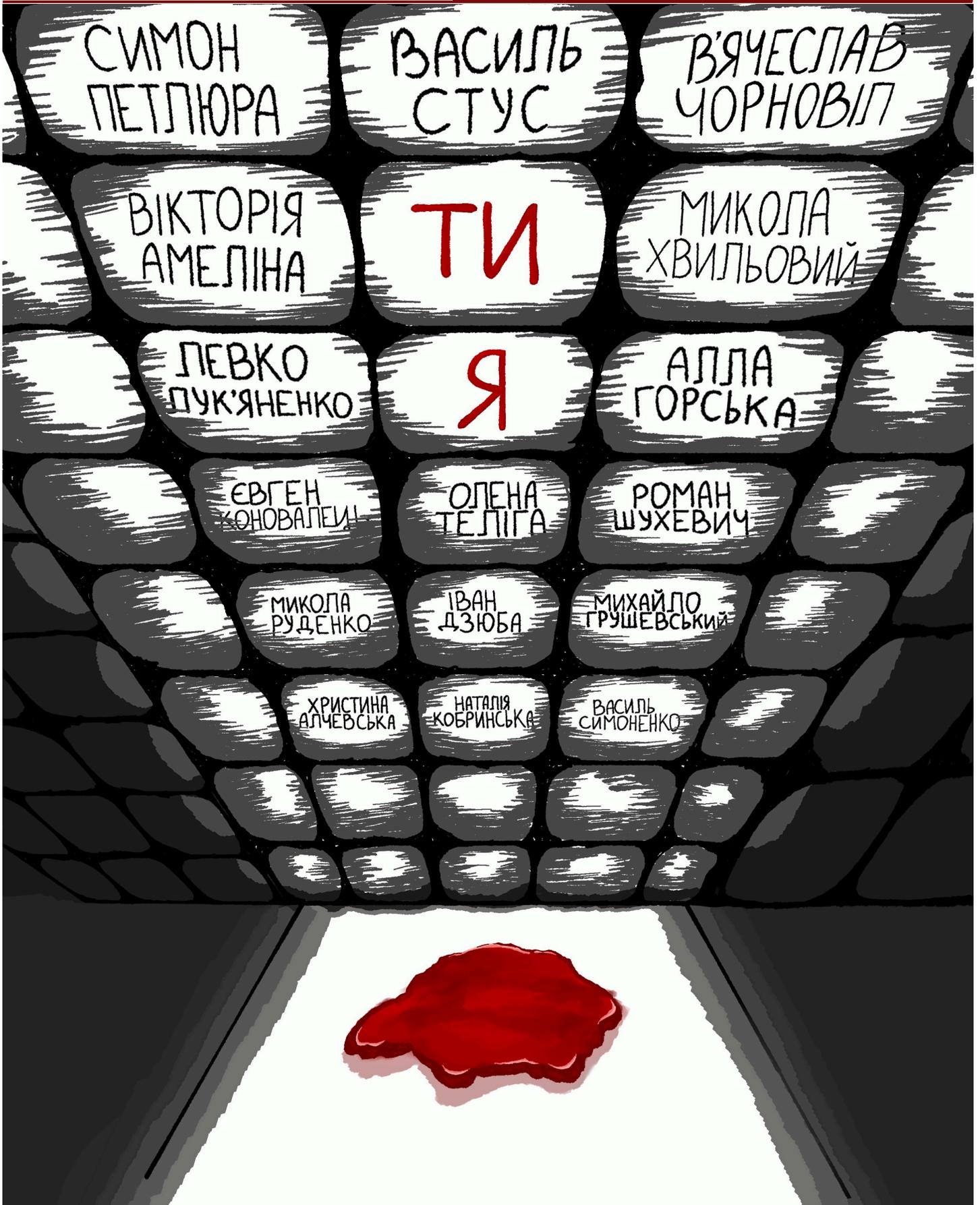
бо ваш обов'язок — навчить їх
говорити,
навчить їх думати, читати й чути.
можливо їхня совість хоч на тон буде
світліша,
можливо їхні **імена** ще проскандують
люди.

вони хоча б не знищуватимуть чужих,
не відчуватимуть до них байдужості.
вони читатимуть і знатимуть, хто для
них жив
і хто поліг. хто тлом став для дзвінкої
юності.

СПРОБИ ПЕРА

Авторки:
Панченко Олеся
Осадчук Вероніка

19.11.2025

НА ВЕЛИКОМУ ЕКРАНІ

Авторка:
Панченко Олеся

25.11.2025

ВІН СТАВ ТІННЮ. ВОНА – ЗАБУТОЮ

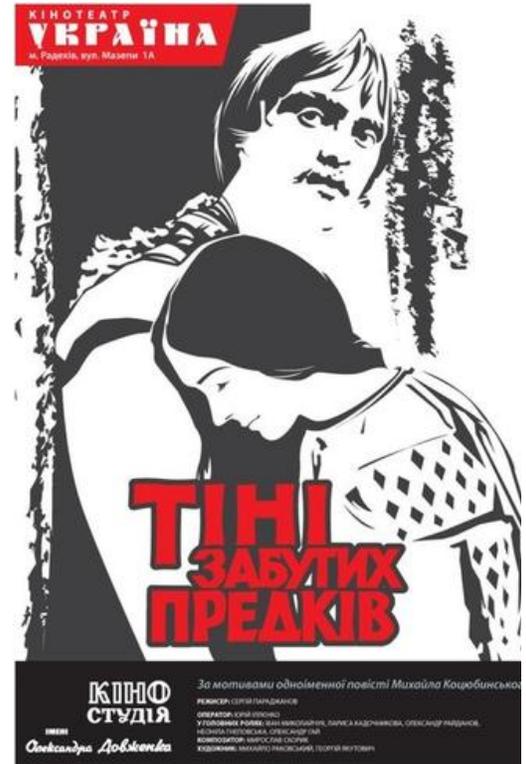
Карпати. Забута богом і людьми земля гуцульська. Тут полонини повняться дитячим сміхом і беканням ягнят, а Черемош торує собі шлях, нехтуючи людськими почуттями, уособлюючи в собі саму долю.

Саме там, серед співанок і коломийок зростають Іван та Марічка, діти ворогуючих родин. Справжнісінькі гуцульські Монтеккі і Капулетті, яким, здавалося б, не судилось взагалі знати одне одного. Та ніщо ніколи не йде за планом. Їхні долі поєднані і водночас розділені одними горами, річкою і людьми. Вони ходять по тих самих стежках, сповідаються в одній церкві, але ніколи не будуть у ній вінчані. Черемош розділить їх. Змінить долі назавжди, закрутить у лихий, проклятуцій водоверті.

"В церкві нема щезника, нема сатани. Всяка гадь є серед людей" — каже батько Іванові, напередодні своєї смерті і звісно, має рацію. Та все ж, поза межами храмів щось таки й водиться.

Цим кінострічка і різниться з першоджерелом. Тут тобі ані доброго чугайстра, що захистить від лиха, ані чіткого пояснення появи Марічки-нявки. Фільм тривожніший, психоделічніший. Уся метафоричність передана зміною кадрів, їхнім забарвленням і дикістю епізодів, та навіть попри це — пазл цілком складається у повноцінну картину.

Стиль Параджанова справді неповторний. Колоритність вражає своєю повнотою, жодна деталь не втрачається: від строю — до солом'яних стріх хати гражди; від традиційного вертепу — до молитв і обрядів. Режисеру було надзвичайно важливо передати гуцульську автентичність, значною частиною якої була мова.

ВІН СТАВ ТІННЮ. ВОНА – ЗАБУТОЮ

Совети хотіли, аби фільм вийшов на екранах російською, та Параджанов не здавався. Ба більше — сама прем'єра була досить... гучною. Промову Дзюби довелося глушити сигналом тривоги. Невідомо, хто встав перший — Стус, чи Чорновіл, але заклик піднятися з місць усім, хто проти політичних репресій звучав досить чітко.

Здавалося б, що пов'язує усі ці події? Чому ми мусимо знати щось, окрім самого сюжету кінострічки? А все тому, що творець не може йти окремо від творіння. У 1974 Параджанова засудили за вигаданим звинуваченням. Тому що був новатором; тому що любив Україну надто сильно; тому що не хотів мовчати. Тому що в якийсь момент стало замало ховати його фільми на дальню полицю. Треба було перейти до активних дій.

В той час, згаданий вище Стус отримує 5 років позбавлення волі за "антирадянську агітацію і пропаганду", Дзюба — засуджений за "Інтернаціоналізм чи русифікація?", а Чорновіл — відбуває 6 років таборів і 3 роки заслання.

Тому — так. Ми мусимо пам'ятати не лише сюжет повісті Коцюбинського і світовий шедевр кінематографу, а й події, що йшли з ним пліч-о-пліч.

Досить перетворювати вистраждані досягнення предків — ні тіні. Досить їх забувати.

АНДРІЇВСЬКІ ВЕЧОРНИЦІ: ІСТОРИЧНИЙ КОНТЕКСТ

Андріївські вечорниці - це давній український молодіжний обрядово-розважальний звичай, що є переплетенням давніх язичницьких традицій та християнської культури. Проводився напередодні дня святого Андрія Первозванного (раніше в ніч з 12 на 13 грудня, а нині - в ніч проти 30 листопада).

Свій початок Андріївські вечорниці беруть з дохристиянських часів. Андрій Первозваний – учень Івана Хрестителя, перший покликаний Ісусом. Мандруючи світом, Андрій пройшов Скіфією, піднявся Дніпром і благословив київські пагорби: “Тут засяє благодать Божа!” З того часу апостол є покровителем України, шанованим нашим народом з давніх-давен. Його мученицьку смерть у 62 році н.е. згадуємо саме цього дня.

Свято – місток між вірою та стародавніми звичаями. Друга назва Калита – від сонцеподібного хліба, символу сонцестояння. До християнства калита була частиною гулянь на честь відродження світила. Тепер на Андріївські вечорниці (напередодні свята) молодь сходиться: дівчата печуть калиту з борошна, маку, родзинок, а хлопці кусають її на мотузці – за сміх і удачу в коханні!

АНАТОМІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВБРАННЯ

З дитинства ми чуємо, що вишиванка — це щось сакральне. Це те, що необхідно одягати та носити у повсякденному житті. Проте давайте говорити чесно: більшість сучасних вишиванок виглядають шароварно, спрощено і зовсім не так, як нам розповідали наші бабусі.

Насправді причина цього простіша — до нашого часу практично не дійшли традиції у їх первісному вигляді. Дійшли лише абиякі пародії. Радянській владі було важко повністю заборонити нашу культуру, тому вони планово підмінювали поняття.

Так, замість символічного орнаменту, сорочки оздоблювали квітами надто яскравих кольорів або ж нехарактерними візерунками. З народного вбрання викидали певні елементи, робили його простішим і скупішим. Часто його шили з дешевих тканин, щоб підкреслити “низькість” культури. А дівчат взагалі прикрашали так званими “бідненькими” пластмасовими вінками зі стрічками.

Однак ми повинні знати, що вишиванка була справжньою традиційно-культурною картою: на неї лише глянувши, можна було зрозуміти немаленький шматок біографії людини. Український національний костюм — це був не просто одяг. Це окрема, так би мовити, міфологічна мова, якою говорила наша культура. Тут не робили все “на швидку руку”.

АНАТОМІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВБРАННЯ

Яким насправді було традиційне народне вбрання?

Традиційне вбрання українців було вишуканим та елегантним. Воно відрізнялося в кожному регіоні, саме тому в Україні існує понад 200 технік вишивки. Одяг шили з домотканого полотна приглушених тонів, не використовуючи крикливих кольорів.

Вишиті сорочки були різноманітні: візерунками прикрашали манжети, рукави й низ сорочки. Поверх сорочки жінки одягали спідницю, а зверху — фартух. Образ доповнювали кептар, безрукавка чи корсетка. Жінки й дівчата обожнювали прикрашати свій лук аксесуарами, носили їх багато, а намисто навіть свідчило про статус.

Чоловіки носили капелюхи чи шапки різноманітних форм. З верхнього одягу — свита, жупан, чумарка, кожух. Підперезувалися ременем, часто шкіряним. Здавна українські чоловіки носили вузькі штани, які заправляли в чоботи.

Весільні сорочки мали особливу енергетику — вони захищали подружжя протягом усього життя. Зимові вечорниці були днями творчості: дівчата збиралися, шили й вишивали святковий одяг, яким зустрічали Великдень чи інші важливі події.

Справжня українська вишиванка — це не те, що ми бачимо в масмаркеті. Це поєднання символів, традицій, енергії та історії. Це частина нашої душі та культурної пам'яті, яка має звучати без спотворень і шароварності.

ГОРОСКОП

27.11.2025

Автор:
Литвин Крістіна, Шендерук Анастасія

Ще кілька десятиліть тому наші предки вірили, що саме на Андріївські вечорниці гадання має особливу силу. Тож пропонуємо вам також поринути в містичну атмосферу та виконати ворожіння, яке приписане саме вам.

Це ворожіння підходить для компанії подружок — знадобиться лише вміння готувати та хатня тваринка. Зробіть із дріжджового тіста вареники або пиріжки. Розкладіть їх на столі в рядок та покличте ката чи собаку. Чий вареник з'їсть домашній улюбленець, та й зустрине нареченого першою.

ОВЕН

ТЕЛЕЦЬ

Для гадання знадобляться чоботи, які ви найчастіше носите. Візьміть лівий чобіток і перекиньте його через ворота (або з вікна, якщо живете в місті). Впаде носком в сторону вашої домівки – весь наступний рік ви проведете в цьому будинку. Якщо ж в протилежну сторону, то є ймовірність, що ви дуже скоро вийдете заміж.

Для цього ворожіння потрібно взяти гребінець і покласти його перед сном під подушку зі словами: "Суджений-ряджений, прийди і причеси мене". Якщо насниться чоловік, то у найближчий рік дівчина вийде заміж або ж зустрине справжнє кохання.

БЛИЗНЮКИ

РАК

Поставте поруч дві свічки та запаліть їх. А через деякий час перевірте, куди вони почнуть схилитися. Якщо потягнуться назустріч одна одній — це віщує щасливий шлюб, якщо ж почнуть хилитися врізнобіч — це погана прикмета.

Коли стемніє, вийдіть на вулицю та розкидайте насіння на сніг. Потім візьміть його у жменю і повертайтеся додому. Коли від тепла сніг розтане, порахуйте насіння: якщо його кількість парна — незабаром зустрінете нареченого. Якщо ні — раніше наступного року ви не одружитесь.

ДІВА

ГОРОСКОП

Автор:
Литвин Крістіна, Шендерук Анастасія

27.11.2025

Це ворожіння допомагає обрати одного з парубків. Поставте цибулини в окремі банки з водою й підпишіть їх іменами. Чия проросте першою — з тим і буде щастя.

ТЕРЕЗИ

СКОРПІОН

Дуже розповсюджений спосіб ворожіння не лише на Андрія, а й на Василя. Напишіть на різних папірцях кілька чоловічих імен, заховайте їх під подушку, а вранці витягніть один навмання. Це і буде ім'я вашого майбутнього чоловіка.

Візьміть золотий або срібний ланцюжок у праву руку, задайте чітке питання й киньте його на стіл. Коло – буде непроста ситуація. Лінія – успіх і здійснення бажань. Змія — будьте обережні з довірою. Бантик – невдовзі чекайте побачення або нове кохання.

СТРЕЛЕЦЬ

ЛЕВ

Це ворожіння потрібно робити перед сном, адже сни напередодні Дня Андрія вважаються віщими. Візьміть миску з водою, накрийте її будь-якою дощечкою так, щоб було схоже на місток. За повір'ям через нього уві сні до вас прийде суджений.

Це гадання на парубка, який подобається. Візьміть два сірники: один символізує судженого, який вам подобається, інший — вас. Покладіть сірники в тарілку з водою та подмухайте на них: хлопець стане вашим нареченим, якщо сірники зйдуться разом.

КОЗЕРІГ

ВОДОЛІЙ

Проводити це ворожіння варто наодинці. 2 дзеркала поставте одне навпроти одного. Запаліть дві свічки й поставте їх таким чином, щоб у відображенні з'явився довгий коридор, осяяний вогнем. З глибини дзеркал, має вийти ваш суджений. Але кажуть, що іноді у відображенні можна побачити не лише своє кохання, а й нечисту силу, тож не лякайтесь.

Одне з найпростіших видів ворожіння, для якого знадобляться тільки аркуш паперу, свічка, тарілка і сірники, або запальничка. Візьміть папірець, спаліть його над тарілкою та подивіться на попіл під світлом свічки. Якщо його форма нагадує будівлю — незабаром ви зустрінете нареченого.

РИБИ

Авторка:
Литвин Крістіна

20.11.2025

М ПРОСТОЮ В О Ю

Від забав до ворожінь

Наша культура налічує десятки різноманітних свят, кожне з яких має свої особливі традиції. *Андріївські вечорниці* не є винятком: зайчик, калита, ворожіння – всі ці забави ще у минулому столітті були звичними для наших предків. Звучить як щось дивакувате та надто автентичне? Давайте ж розплутаємо всі культурні вузлики!

Андріївські вечорниці були найпопулярнішим святом серед молоді. Особливо для дівчат, які вірили, що саме в цю ніч можна дізнатися ім'я судженого. Традиційно святкування справляли в оселі самотньої жінки, яку шанували в селі. Навіть у маленьких хуторах було щонайменше два осередки гулянь, бо вважалося, що рідним братам чи сестрам ходити на одні вечорниці не можна.

Одним з найвідоміших символів свята є *Калита* – солодкий круглий корж, що уособлює Сонце та життєву силу. Ввечері всі дівчата, збираючись разом, випікали цей особливий калач. Коли вечеря була готова, запрошували парубків. І тоді починався головний ритуал – кусання калити. Для цього корж підвішували на червону стрічку на висоті людського зросту так, щоб можна було дістати зубами. Потім обирали пана Калитинського, себто вартового, який мав бути веселим та балакучим. Кожен з учасників почергово сідав на кочергу, як на коня, і стрибав від порога до калити, приказуючи “Їду-їду Калиту кусати!”. Парубкові потрібно було без рук відкусити чи зірвати корж, та ще й не сміятися. Тому, хто засміється, мазали губи медом, сажею чи глиною.

Аби здобути право вкусити калиту треба було зіграти у “Зайчика”. Це був такий собі конкурс на спритність, де хлопець стрибав між схрещеними на підлозі коцюбою та рогачем під “акомпанемент” дівочих співів.

Авторка:
Литвин Крістіна

20.11.2025

ПРОСТОЮ М В О Ю

Не обходилося й без ворожінь: тут дівчата не обмежували свою уяву і використовували найрізноманітніші обряди. Ось деякі з них:

– Ворожіння на балабушках

Балабушки — це невеликі коржики на воді, яку молодиці носили із криниці чи ополонки ротом. Випічку позначали кольоровою ниткою і розкладали на рушник. Потім до хати впускали голодного собаку. Вірили, що чию балабушку він обере першою, та дівчина й вийде заміж найшвидше.

– Ворожіння з чобітьми

Ще один спосіб, аби дізнатися, яка з дівчат першою вийде заміж: знімали чоботи та по черзі виставляли їх від стіни до дверей. Та, чий чобіт першим стане перед порогом – першою піде під вінець і так далі. За іншим звичаєм дівчина знімала свій чобіт та кидала його із заплющеними очима. В який бік чобіт носком впаде, звідти наречений і прийде.

– Ворожіння на обручку

Молода дівчина брала обручку заміжньої жінки, підвішувала її над склянкою води на волосині й питала: «Обручко, коли мені до шлюбу йти?» Скільки разів обручка вдариться об стінки склянки, через стільки років і буде весілля.

– Гадання на дровах

Аби дізнатися який буде чоловік, бідний чи багатий, обирали навмання поліно. Якщо сукувате, нерівне, то чоловік багатий буде, а якщо гладеньке, то бідний.

Як бачите, наші предки не лише любили, але й уміли розважатися. Тож зберігаймо наші традиції, адже це найбільше багатство, яке не втратить своєї цінності навіть крізь століття!

ЗНАЙОМТЕСЬ БЛИЖЧЕ:

ЕТИМОЛОГІЯ ПРИЗВИЩ

Шевчук.

Усе досить прозоро: походить від слова “шевець” (професію чоботаря або ж кравця). І означає “той, хто належить до роду шевця”. Ось так легко.

Панченко.

Походить від імені батька або предка, утворене від зменшеної форми імені Панько (від Пантелеймон).

Радченко.

Походить від імені Радько (або Радич), яке пов'язане з коренем “рад” – “радість” або “щастя”, або від дієслова “радити” (дбати, допомагати).

Литвин.

Найпоширеніша і беззаперечна версія: людей, які приходили з власне Литви, називали “литвинами”. З часом це прізвисько закріпилося за їхніми нащадками.

Осадчук.

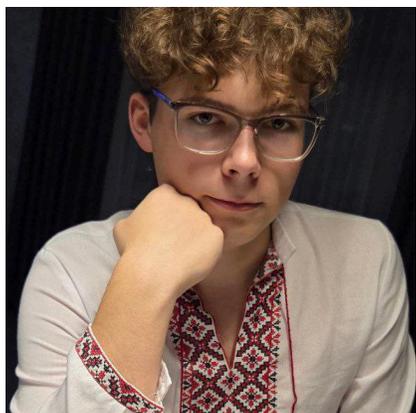
У XVI–XVIII ст. (часи Речі Посполитої та козацтва) осадчим називали людину, яка засновувала нове село (осаду). Тобто прізвисько означає “нащадок осадчого”.

Здор.

Найчастіше прізвисько зустрічається в центральних та північних областях України. Має багато гіпотез походження. Наприклад, прізвисько походить від слова здоровий (міцний).

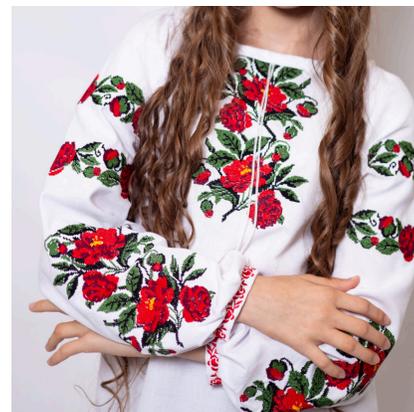
ЗНАЙОМТЕСЬ БЛИЖЧЕ: ЕТИМОЛОГІЯ ПРИЗВИЩ

Соус.
Прізвище Соус має арабське походження, вказуючи на те, що його перший носій був вихідцем із стародавнього та історично важливого регіону (Souss) у Північній Африці.

Шендерук.
Прізвище має доволі цікаву єврейську гіпотезу походження. Вона пов'язана з іменем Александр, яке в єврейській мові скорочувалося до Сендер.

Піднебenna.
Прізвище могло позначати людину з високими амбіціями чи мрійливим характером, яка, образно кажучи, “живе під небом” у духовному сенсі.

Семенчук
Прізвище вказує на нащадка або сина Семена. Ім'я Семен означає “той, хто чує”.

Токар.
Від назви “токарь”, яка в Карпатах донедавна означала лише майстра з механічної обробки деревини.

Гурець.
У західноукраїнських говорах гурець це діалектна назва сича (пугача), тобто сови. Гурець – “той, хто схожий на сича”

А походження свого прізвища ви можете дізнатися на сайті Рідні.юа (<https://ridni.org/karta/>)

СЕНСАЦІЯ! У стелі актової зали виявлено легендарне золото Полуботка!

На жаль, на момент прибуття журналістів скарб уже успішно «приватизували» ті, хто завжди «просто йшов повз драбину».

Епідемія нового вірусу: 47 учнів захворіли на “Бамп”

Симптоми: раптові сигнали на телефон, тремор рук та страх переслідування. Лікарі рекомендують тримати дистанцію 1,5 м... або просто не бампати однокласників.

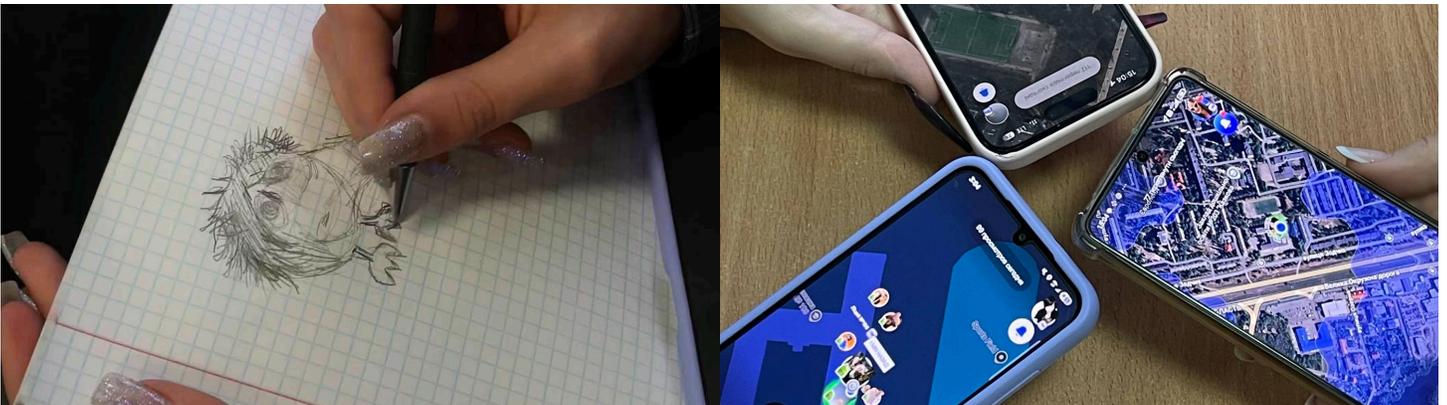
Червона книга України поповнилася новим видом – “Скебоб звичайний”

Занесений до списку через систематичні образи на перервах. Ми офіційно забороняємо ображати скебобів.

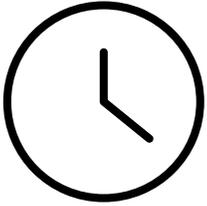
Дослідження дня: учні опанували мистецтво кордонів

За добу один учень у середньому 5 разів чітко й коректно заявляє: «Стоп, мені неприємно». Психологи вже плачуть від щастя, а однокласники – від сорому.

Бажаємо всім не бампатись, не ображати скебобів і знайти своє золото Полуботка (бажано до того, як його знову хтось «прихопить»).

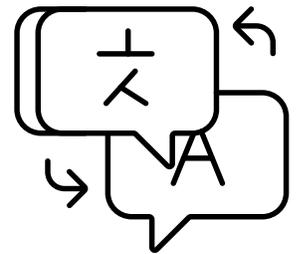
Дзиґарі

Дзиґарі - давнє українське слово яке означає настінний годинник. А також українська мова маж такі слова як: **дзиґарики** - це маленький кишеньковий годинник, та **циґелики** - настінний варіант годинника.

Товмач - застаріле слово мене - перекладача). Частого вжитку набуло за козацьких часів коли козацька держава активно намагалася знайти іноземних союзників і мала багато товмачів.

Товмач

Офіра

Офіра - старовинне слово що має кілька значень. Може вживатися як жертва, в також дар, але жертвний. А також в біблійних текстах «Офір» згадується як країна. яка славилася величезними багатствами та мореплавцями. За текстами кораблі Соломона ходили до Офіру. щоб привозити золото.

Оружжя - більшість одразу зрозуміє, що це літературно вживане слово яке має синонім "зброя". Тому хай це буде невеликим нагадуванням, що українська мова багатослівна та різностороння.

Оружжя

Обопільно

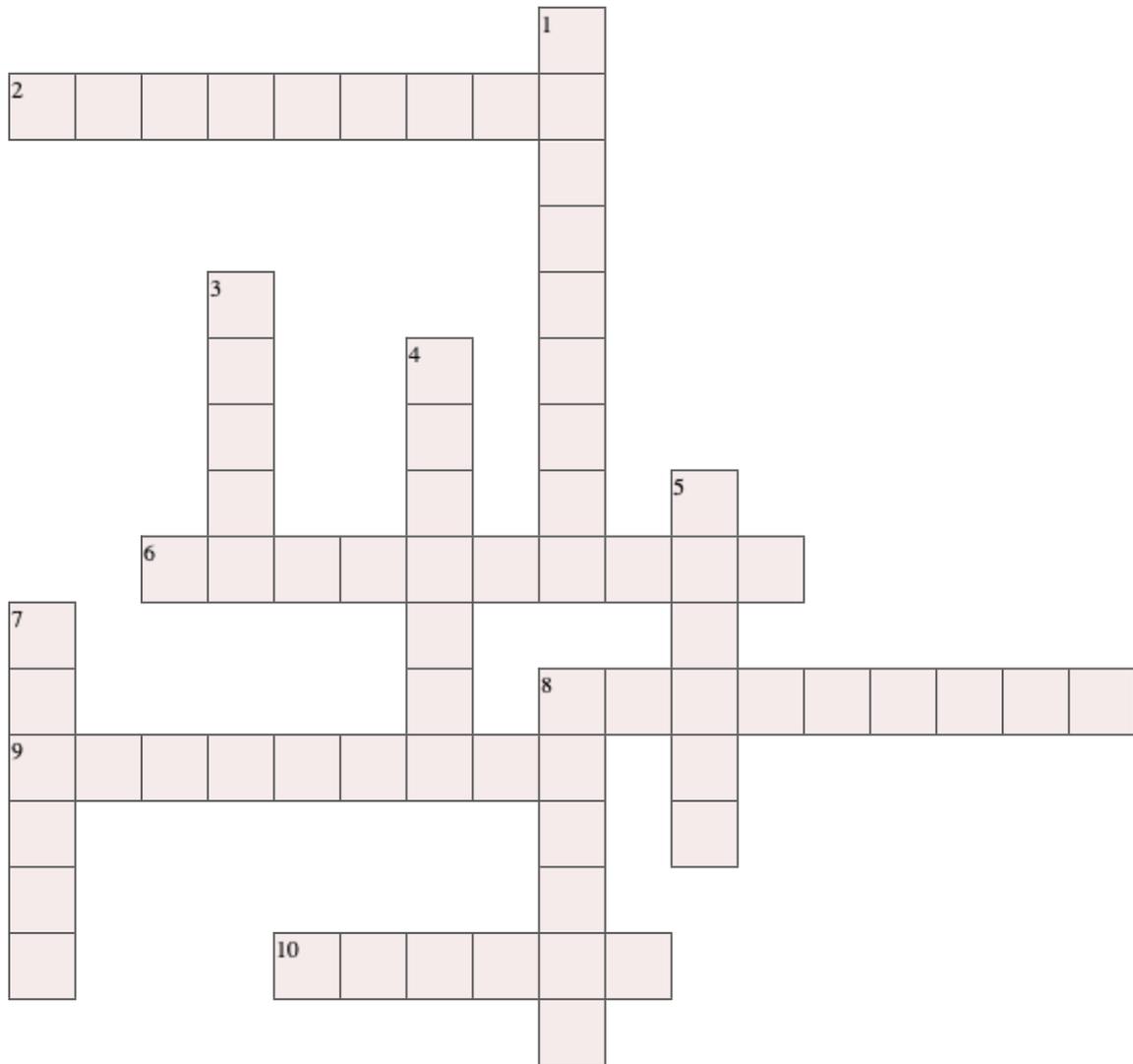

Обопільно — взаємно, проявляючись однаково з обох сторін. Застаріле слово яке має відомого нам нащадка "обоюдно".

ПОГРАЄМО?Авторка:
Шендерук Анастасія

30.11.2025

Сподіваємося, що ви уважно читали випуск. І пропонуємо трохи пограти.

По горизонталі

2. З-поміж цього обирав голодний собака, і чий він вибере першим — та дівчина першою сакральним й вийде заміж
6. Прізвище режисера фільму "Тіні забутих предків"
8. У цієї жінки вдома справляли свято
9. Застаріле слово, яке має нащадка "обоюдно"
10. Круглий корж, що уособлює Сонце на Андріївських вечорницях

По вертикалі

1. Вид українського вбрання, який став чимось особливим
3. Це схоже на маленький порозумний екран, який ви носите на долоні, і на ньому ви можете дивитися мультики та грати.
4. Місяць, у якому відбувалися Андріївські вечорниці
5. Застаріле слово — відповідник до слова «перекладач»
7. На чому дівчата гадали, щоб дізнатися, яким буде чоловік

ШКІЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

Авторка:
Шевчук Тетяна

30.11.2025

12 ГРУДЕНЬ 2025						
ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА	НЕДІЛЯ
24	25	26 Всесвітній день інформації	27	28	29	30 Всесвітній день домашніх тварин Андрія Первозванного
1 Всесвітній день боротьби зі СНІДом	2	3 День людей з інвалідністю	4 День інформатики	5 Міжнародний день волонтерів	6 День Святого Миколая 	7 Всесвітній день української хустки
8	9 Міжнародний день боротьби з корупцією	10 Всесвітній день футболу	11 Міжнародний день гір	12 День сухопутних військ України	13	14 День вшанування учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС
15 День працівників суду України	16	17	18	19	20	21
22 День дипломатичної служби України	23	24 Святвечір	25 Різдво	26 Собор Пресвятої Богородиці День подарунків	27	28
29	30	31 Щедрий вечір, Маланки	1 Обрізання Господнє, Василя Всесвітній день миру	2 КАНІКУЛИ	3	4

vseosvita.ua

Уся редакція

30.11.2025

ПІДСЛУХАНО У ШКОЛІ

“Підслухано у школі” – це рубрика, яка містить почуті редакцією вислови, які, можливо, стануть крилатими. Всі цитати наводимо анонімно, не маючи на меті когось образити.

1. Я скажу Стіву Жопсу, щоб додав нові вкладки.
2. Це хтось добре в сосну вдарився, що таке придумав.
3. Коло - це дирка, така ж пуста, як твоя голова.
4. Інколи хочеться назвати когось шимпанза.
5. Ти що робиш? Шо за іграшки? Ти дорослий хлопчик, заміж скоро.
6. Ліна Костенко тримає опозицію з сорок п'ятого. Вона жива!!! Вона живаа!!
7. Реабілітувався? Можна ми його назад в нокаут відправимо?
8. Чули щось про страх? Це я його стряхнув.
9. Або тюрма, або спорт.
10. Сцени мало, виліз на стелю.
11. Ждіть озброєної відповіді при спробі виборів на наступний семестр.

ШкоLife
Щомісячна газета лицейом №196 м. Києва

Вихідні дані:

Випуск №12, листопад 2025 рік
Засновано у вересні 2024 року

Засновник: Лицей №196 м. Києва

Головний редактор: Шевчук Тетяна

Редакційна колегія:

- Радченко Софія, 11-А	- Соус Кирил, 10-Б
- Панченко Олеся, 11-А	- Шендерук Анастасія, 9-В
- Литвин Крістіна, 11-А	- Гурець Уляна, 8-В
- Прокопчук Анастасія, 11-Б	- Семенчук Ксенія, 8-В
- Осадчук Вероніка, 11-А	- Токар Матвій, 6-Г
- Здор Дмитро, 11-А	- Піднебенна Варвара, 6-Г

Графічне оформлення: Шевчук Тетяна

Періодичність: щомісяця

Поширення: онлайн-видання

Адреса редакції:

м. Київ, вул. Зодчих, 22

Соціальні мережі:

Сайт лицейом: 196school.kyiv.ua
